

LBRIS

We know
books

Ioana Burghel

MAGIA
UNEI LUMI
AMPUTATE

PROZĂ

Editura
NEUMA
2026

Azi, o să se întâmple ceva	5
27.08.2018. Sfârșit de vară	9
Septembrie gri	12
Visul Malenei	14
Amintirea – dintr-un alt timp	19
Imagini răsturnate	21
O altă lumină	22
Timp de gheață	25
Dialog de stradă	26
Punct și de la capăt	27
Revedere	29
Ne/liniști	31
Visul	38
O zi...	41
Cu șatra	42
Dimineața aceea...	45
Doar un pupic	47
Gând	50
Simfonia unui timp	51
Ce simandicoasă ești, doamnă!	52
Din zăpezile altui timp	54
Sănătos, tun!	57
Pana prostului	62
Secția de Urgențe	64
Stare	69
București	71
Păpărușele	74
Italianca	78
Italianca II – Tribut, feciorul!	83
Reflecție	89
Moș Iorgu	90

Azi, o să se-ntâmples ceva!

Lelia s-a trezit cu noaptea în cap și cu un sentiment ciudat, ceva între neliniște și disperare.

– Azi, o să se-ntâmples ceva! Nu știu ce, dar o să se întâmple.

– Ia mai dă-le dracu de gânduri! Asta-i precis din cauza faptului că trăiesc în nenorocitul ăsta de oraș!

Încă o sâmbătă prăfuită, își spuse în timp ce-și pieptăna în oglinda din holul minuscul, părul lung și blond.

– Lua-le-ar dracu de garsoniere muncitorești, de orașe muncitorești, în care nu ai altceva de făcut decât să-ți scuipi tinerețea o dată cu plămânii, între cozile la aproape orice și serviciu ăla, de doi bani, la care, zilnic, colegi libidinoși te dezbracă cu privirea.

– Lasă, fată, o consolase bunică-sa când se plânsese de asta. Ești frumoasă, de aia!

– La o fată frumoasă, rage și un măgar!

– Da....

Ce-aș putea să fac azi? Și cum să scap de sentimentul ăsta? Da, azi, o să se întâmple ceva!

Iubitul ei de vreo zece ani, Mirel, plecase de câteva zile până la părinți, într-o localitate din apropierea orașului.

Proaspeți ingineri, se cunoscuseră la repartizare, se plăcuseră și au hotărât să rămână împreună.

– Ce, vrei să te îmbraci mireasă? Să fii ca alea, obișnuite? Tu ești altfel, iar iubirea noastră nu are nevoie de confirmări idioate!

Chiar dacă o fi vrut la început, după atâta vreme se obișnuise și nu-i mai păsa de nicio răutate din jur.

Se chinuiau cu procuratul prezervativelor, cu ținutul calendarului, dar, nu vedea nimic rău în asta.

– Da, o să se întâmple ceva!

Avea o singură prietenă, Maricica, o tipă temperamentală, puțin durdulie, foarte isteță și cu vreo două divorțuri la activ, pe care n-o mai văzuse de ceva timp, așa că, se hotărî să meargă pe la ea, oricum nu avea altceva mai bun de făcut. În plus, Maricica ghicea în cafea. Nu că ea ar fi crezut în asta, dar ca să mai iese din starea în care era.

– Numai să fie acasă. Era!

– Ce faci, fato, fato, ai murit? Te ține ăla sechestrată, de nu mai dai niciun semn?

Maricica nu-l plăcuse niciodată pe Mirel, și cumva, simpatia era reciprocă. Ea îl considera bădăran și neisprăvit, iar el, o curvă cu ifose.

– Nu e chiar așa!

– Nu pe dracu! Numai tu n-ai ochi să vezi!

– Cum să ții tu atâta vreme încurcată fata asta deșteaptă și frumoasă? Cum?

– Javra dracu! Nici rudele lui nu te știi bine, după atâta vreme!

– Hai, că n-am venit să ascult placa asta!

– Faci și tu o cafea? Și, te mai rog ceva, să-mi ghicești, simt că azi o să se-ntâmples ceva.

Maricica o privi lung, dar nu spuse nimic.

Și-au băut cafeaua, au povestit câte în lună și în stele, au întors ceștile...

– Fato, nu-i de bine!

– Lasă, zi oricum.

– Nu! Dă-o încolo de ceașcă! Știi și tu că sunt prostii!

Trecuse ușor de prânz când a plecat de la prietena ei. Praful deja începuse să se lichefieză de căldură. Hotărî să mai stea puțin în singurul parc existent, pe banca cea mai retrasă, sub platanul mare și scorburos.

Deodată, liniștea se făcu țândări. De undeva, din apropiere, muzică și chiote.

– Ce dracu? Ce i-a apucat? Ce se întâmplă?

Se răsuci puțin și se ridică.

Pe treptele Primăriei, vreo douăzeci de persoane, un fotograf și trei lăutari.

Toată lumea părea veselă și se pupa cu toată lumea.

Se apropie la o distanță rezonabilă.

Zâmbi și pulsul i se accelera.

Nu se poate! Cred că e din cauza căldurii!

Pe sub arcada de flori improvizată ad-hoc de colegi, Mirel, într-un costum elegant, festiv, cobora râzând și salutând în stânga și în dreapta, la braț cu o fată brunetă și micuță, îmbrăcată cu o rochie dintr-o mătase roz pal, cu atât de multe flori, că aproape nu se mai zărea.

– Da, țineți minte, azi o să se-ntâmples ceva!

Femeia cu privirea de un verde rățacit, se oprea din loc în loc, după care, pleca mai departe răsucindu-și șuvițele pentru o lume care devenise numai a ei.

27.08.2018. Sfârșit de vară.

Între Piața 700 și Spitalul Militar, aștept tramvaiul 6. Timișoara e frumoasă și atunci când plouă sau când te suflă din toate direcțiile, un vânt nu tocmai prietenos, iar tu ești în niște sândăluțe albe, ceva , o alcătuire de două, trei curelușe. No, așe-i de fain! Afișaj electronic: 32 minute întârziere. Haz de necaz! Până la urmă, n-o să fie atât. Privesc de jur împrejur. Boutique-uri și oameni. Mulți oameni în vârstă. Simt o aromă de pateuri calde. Un bătrânel cu baston lucios duce în mână cealaltă un trandafir roșu, pășind cu grijă. În armura-i de fier, cu scrâșnetul de frâne binecunoscut, apare, în sfârșit, balaurul cu un singur cap, fără sabie și flăcări: tramvaiul. Evident, îmbulzeală, însă, constat că, pe aici, oamenii se înfurie șoptit. Rolul de a compoza biletele îi revine cumnatei mele, mult mai familiarizată cu astfel de mijloace în comun.

Evident, nu sunt locuri. Abia după o stație, un loc din apropierea mea se eliberează, dar prefer să-l cedez unei tinere cu handicap. Mă privește lung cu ochii ei, gri-metalici. Îi zâmbesc. Un domn în vârstă îmi mulțumește. E, mai mult ca sigur, însoțitorul. Regret că nu am încă un loc de oferit. Încerc să

privesc printre oamenii ca sardелеle, sprijinindu-se fiecare de ceea ce a găsit mai aproape. Câteva locuri mai în spate, niște tineri așezați își privesc propriile tablete sau telefoane prea puțin interesați de ceea ce se întâmplă în jur. Brusc, mi-o imaginez pe mama, dojana și scatoalca de rigoare: „ia ridică-te, nu ți-e rușine? Stau oameni în picioare și, tu...?” Îi răspund, în gând: „Ce știi tu, mamă! S-au schimbat timpurile“.

Acum e libertate. Fiecare pentru el. Fiecare după cum se descurc

Nu poți, nu pleci de acasă. Nu poți, mori! Selecție naturală, nu? „Nici măcar în gând mama nu e așa modernă și nu are simțul umorului: „Vezi să nu-ți dau eu, selecție, ca s-o ți-i minte cât trăiești! Auzi, la ea!„ Brusc, cafeaua băută ceva mai devreme începe o agitație prin stomac. Balans, frâne, stație.

„Vai, doamne, cum conduce fata asta! Parcă duce cartofi! „Trezită din reverie, îi dau dreptate. Arunc o privire cumnatei mele aflate la vreo câțiva pași mai în față, moment în care, îmi sare în ochi tipul cu șapcă, rezemat de cabina vatmaniței, mai exact, mâna lui, ca din întâmplare, alunecând peste rucsăcelul ei. Cine știe? Să nu am prejudecăți.

Doamna așezată pe scaunul lângă care stau și eu, în picioare, mă trage ușor de mânecă, șoptindu-mi: „Spuneți-i prietenei dvs. că i-au deschis rucsacul. Îi vedeți pe ăia 4? Sunt hoți profesioniști,„ (Hoți, profe-

sioniști?!). Atunci îi observ ceva mai bine. Doi și două.

Unul, tipul cu șapcă, observat mai devreme, altul, un tip înalt și slab, nu tocmai tânăr, chiar lângă ușa de coborâre și, între cei doi, două individe aparținând unei naționalități conlocuitoare, foarte cunoscută pentru astfel de apucături, foste brunete, vopsite într-o nuanță pe care n-aș putea s-o definesc. „Știți, sunt cunoscuți pe linia asta”. „Păi, și de ce nu faceți nimic?”

„Suntem bătrâni, dacă zici ceva, sar la bătaie,, Tramvaiul oprește. Indivizii coboară și traversează strada în fugă, rucsacul cumnatei mele e deschis, dar n-au avut ce lua, fiindcă telefonul ei, printr-o întâmplare providențială, s-a poziționat vertical, în partea opusă și n-au apucat să-l sustragă, însă, bătrânul în cămașă grana, care-și târâie un picior, nu a fost așa de norocos! „Vai, mi-or luat portmoneul”!

Coboară și el, traversând abia, abia. Tramvaiul se pune în mișcare. Sunt de-a dreptul revoltată! De ce nu am coborât, cu toții, să-i alergăm și să le aplicăm o corecție binemeritată? De ce? Bietul bătrân! Imaginea lui, abia târându-și piciorul pe trecerea de pietoni, și lacrimile neputinței înnodându-i-se sub barbă, încă mă urmărește.

Dincolo de orice sclipici, asta e societatea noastră: un bătrân înlăcrimat târându-și piciorul pe o trecere cu dungii albe, în căutarea unei dreptăți iluzorii!